

Bestyrelse indsat under Amtsråadets Tilsyn og ved Hjælp af Amtsråadet, der har at stadfæste den. Men da der ogsaa vil være ikke saa Tilfælde, hvor en saadan selvstændig Bestyrelse ikke er nødvendig, saa afhænger det selvfølgelig af Bedkommendes eget Skjøn, om en saadan særlig Bestyrelse bør indføres, dog saaledes at, hvor en større Del af de Interesserede forlange det, skal Lovreglen bringes til Anvendelse. Selv hvor der ikke yttres et Ønske herom, kan der dog være Tilfælde, hvor der er flere, der ere interesserede i Digeets Bevarelse, og der er da ogsaa taget Bestemmelse om, hvorledes Stridigheder imellem disse Interesserede skulle finde deres Afgjørelse, i hvilket Tilfælde der atter er blevet henvist til Landvæsenkommissionerne.

Jeg tør forudsætte, at det ærede Thing vil bifalde den Begrændsning med Hensyn til Omfanget, som Lovforslaget har faaet, den er i alt Fald i Overensstemmelse med de Grundsætninger, som Thinget havde Leilighed til at udtale ifjor. Med Hensyn til Gjenstanden for Lovforslaget skal jeg kun endnu gjøre to Bemærkninger. Den ene er den, at jeg ikke har kunnet samstemme med den Tanke, der fordrer de naturlige Diger undtagne fra Lovens Regler, idet det dels i og for sig er vanskeligt at afgjøre, om de saakaldte naturlige Diger udelukkende ere dette, eller om de ikke tillige ere blevne understøttede ved Kunst, og i alt Fald har den Erfaring, vi have havt, viist os Nødvendigheden af, at ogsaa disse Diger paa maage Steder underkastes Tilsyn og Hjælp for overhovedet at kunne fyldestgjøre den Bestemmelse, som Naturen synes at have givet dem, nemlig at beskytte det indenfor liggende Land mod Vandets Oversvømmelser. De samme Regler, der ere givne for andre Diger, kunne saaledes ogsaa gjøres gjældende med Hensyn til disse, naar dertil findes Anledning. Dog har jeg, efter hvad der fremkom ifjor, undtaget de, om jeg maa kalde dem saa, Diger, som allerede ere undergivne en særlig Bestyrelse, nemlig de Diger, som falde ind under Bestemmelserne i Loven af 29de Marts 1867 om Sandflugtens Dæmpning. Fremdeles skal jeg bemærke, at jeg ikke har troet ubetinget at kunne undtage de Diger, som maatte blive opreiste til Inddæmning af Arealer. Der er selvfølgelig, for saavidt som disse kun gaa ud paa at inddeemme et Areal for en enkelt Mand eller flere, der derom kunne enes, ingen Anvendelse for Lovforslagets Regler, men det kan ogsaa tænkes, at et saadant Dige foruden at have Karakteren af Inddæmning tillige kunde have Karakteren af Beskyttelse, og i saa Tilfælde er der Intet i Veien for, at ogsaa disse Diger blive Gjenstand for samme Behandling som de øvrige i dette Lovforslag.

Det tredje Lovforslag, som jeg skal have den Ære at forelægge, er „om Bestyrelsen af Færgevæsenet“. Ved kongelig Resolution af 30 Juni 1871 blev Færgevæsenet, for-

saavidt det ikke er Statsejendom, henlagt under Indenrigsministeriet. Det er forekommet mig at ligge meget naturligt for, og at der i det Hele var Opfordring til at behandle disse Færger, som i Reglen maa anses for at være en Fortættelse af Veiene, ganske paa samme Maade som de offentlige Veie og altsaa at overgive dem fra Statens Tilsyn eller Bestyrelse til Kommunernes. Man kunde ikke antage, at der var nogen Betænkelighed ved at gøre dette, i alt Fald ikke, naar Bestyrelsen overlades til Amtsråadene; tværtimod har jeg fundet, at der var Udskilligt, der talte for, at Tilstanden vilde blive mere tilfredsstillende, end den for Liden er, naar disse Befordringsmidler bleve overgivne til Kommunernes Omfjor, idet de dels vilde være underkastede maaste noget skarper eller dog hyppigere Tilsyn, fordi Kommunerne ere interesserede deri, end det er muligt fra Statens Side med de Midler, som staa til Statens Raadighed, dels ogsaa, fordi der vel kan være Opfordring for Kommunen til at give Tilskud til en eller anden større Udvidelse eller Forbedring af Færgestederne, som man ikke med Fjor kunde forlange, at Private skulde gjøre eller med Rimelighed mene, at Staten vilde indlade sig paa. Den nye Ordning vil selvfølgelig ikke forhindre, at saadanne Tilfælde kunne komme for, hvor Staten maa finde Opfordring til at træde til i større Omfang; men som oftest ville Spørgsmaal, Færgevæsenet vedrørende, være naturligt henviste til Kommunernes egen Afgjørelse. En Undtagelse har man dog maattet gjøre, og det er for Helsingørs Færge- laugs Bedkommende, hvis særegne Bessaffenhed retfærdiggjør en saadan Undtagelse. — Maaben, hvorpaa Forholdene tænkes ordnede, er at overdrage Amtsråadet Færgetedets Bestyrelse med samme Rettighed og Forpligtelse, som Regjeringen har havt, og selvfølgelig med de samme Indtægter, som ere tilflydte Statskassen, forsaavidt de ikke ere tillagte Domænerne, idet disse Indtægter ofte ville være af tvivlsom Oprindelse, da der ikke vides, om de ere afgivne for Færgeprivilegiernes Benyttelse, eller ere Afgifter, hidrørende fra tidligere Transaktioner med Domænerne.

Der er, efter hvad jeg yttrede for om Kommunernes Stilling til disse Arealer, tillige optaget en Bemyndigelse for Amtsråadene til at gjøre de Udgifter, de maatte finde Anledning til lige overfor Færgevæsenet, og der er ogsaa tillagt dem den Bemyndigelse, som Regjeringen har havt til at bestemme, hvilken Betaling der skal gives for at benytte Færgestederne, dog med Undtagelse af de Bestemmelser, som endnu ere gjældende med Hensyn til Posters Oversjøelse. Tilgodes er der givet Amtsråadene Bemyndigelse til at forny de Privilegier, som endnu maatte eksistere, dog kun paa Tid, hvortil det, dersom der er Spørgsmaal om nye Privilegier eller Nedlæggelse af allerede bestaaende, kun kan ske med Regjeringens Samtykke. Der er tillige i dette Lovforslag udtalt, at Privi-